

JUHÁSZ RÓBERT

Melanin

Barna filccel firkált össze mindent
az ajtóban megtorpant napsugár
nem a hőt nem is a bomlást hozta
csak tetten ért utolsó őzeket
mielőtt beváltak volna a
tarvágásra ítélt akácosba
elfűrészelt törzsek évgyűrűit
önmagukba futó árulások
karikáit ezeken át nézzük
egymást míg a derengés halálos
tövisszúrást ejt a sötétítő
mellett mely a textilszálak között
átszökött parányi döfésekkel
együtt verődik vissza a bőrről
kikeverve így a végzetes színt
ébresztőt ugatnak vörös bakok
azt akartam az a rét legyen a
végtelen közepe pedig tudtam
hazugság hisz mindkét szélén jártam
láttam felcsipeszelve a gyűrött
eget gondoltam kilógja magát
mire a körmök helye hátamban
mint a türelmetlenül vizslatott
éretlen körtébe a piacon
belém is majd rozsdaszín rohadnak.

Jelzótűz

A nappaliban ülve azt számolgattam,
hány napig tartanék ki tüzelővel, ha
feldarabolnám az antik bútorokat,
kémények lennének a kitárt ablakok.

Felszelném az utolsó tábla szalonnát,
sütögetnénk, melegednénk, pár már amúgy
is kiszáradt kenyeret pirítanánk, és
arra csepegtetnénk az olvadó múltat.

Ajkaidon vacsora csillogna s a
mosoly, mely eszembe juttatná a viccet,
amivel életedben egyetlen egyszer

őszintén megnevettettelek, és újra
azt mesélném, ameddig üvegesre nem
pirulna minden bőrhöz nőtt kötődésünk.

Vallatás

Gyóntatószék érzetű térben ringattak
a jeges hó kopogó tánclépései
fogságba estem Natascha K. egy pince
helyett a padlásszoba srégen amputált
téglatestében bukóablakot nyitva
zuhan földre a csillagászati tavasz
a gyerekek mindenhez alkalmazkodnak
legóból készítenek körém kórházat
nem rovancsolok nincs pofám kimondani
én csak a tájról és rólad tudok szépet
bár ez a kettő egymásra nőtt már bennem
leharapom a csokimikulás fejét
sárgabarack és búzapehely a számban
megrepedt március tapasztja olvadó

plyheit az üvegre dioptriának
most bevallok bármit csak ne kelljen látnom
ahogy a hó vadul szüreteli kint a
virágba gyulladt barackfákat görcsösen
kötődök fogvatartómhoz gémberedek
a szirmokkal melyek mint hirdetésekben
az eladóvá vált mennyasszonyi ruhák
hiába fodrozódnak menthetetlenül
belefagynak az idegen sarkvidékbe.

